«ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΤΑ...ΤΕΣΣΕΡΑ...!»

Γράφει ο ***Μπάμπης Κ. Μώκος***

Κάποιοι αποφάνθηκαν: Η Βουλή «Θεσμικό... Δελφινάριο!».

Εμβρόντητος, έβλεπα, άκουγα και με έπιανε πότε τσαντίλα, πότε σύγκρυο, πότε απδία. Συμφωνία των Πρεσπών. Σούρτα-Φέρτα και πολιτική... σχιζοφρένεια. Οπου ο Μεγαλέξανδρος και ο Αριστοτέλης θα στέκονταν μπροστά της εκστατικοί και απορημένοι.' Οπου κάποιοι θαυμάστηκαν για την αλαζονεία και τον τρόπο που παρουσιάστηκαν στο κοινοβούλιο και είπαν και ξαναείπαν πως 40 χρόνια τώρα ήταν όλοι ανίκανοι, ήταν όλοι άχρηστοι, ήταν όλοι μειωμένης πατριωτικής συνείδησης και, αλλά ήρθαν άλλοι και απάντησαν για το μέγα θέμα των Σκοπίων. Αντιπαράθεση και –άκουσον, άκουσαν-έφθασαν και υπουργοί (μάλιστα υπουργοί!) να βγάλουν στη φόρα, ακόμα και τηλεγραφήματα ειδικού χειρισμού.

Ο Δημόσιος λόγος χαμερπής. Φαρσοκωμωδία. Απειλές, συκοφαντίες, ραδιουργίες, χαμελαιοντισμοί, υπονοούμενα...κουραμπιέδες...γκαζόζες και ξεκατινιάσματα.' Οποια σιχαμάρα και αδιαφορία και αποστροφή και να επιδείξει κάποιος εχένους, αδύνατον σεβόμενος την κοινοβουλευτική δημοκρατία να μην επισημάνει και την όντως σοβαρή πλευρά και πολιτική σημασία των όσων διαδραματίστηκαν τελευταίως στο κοινοβούλιο. Ενα κοινοβούλιο πρωτόγνωρο με λοιδορίες, ύβρεις, αναβολές τήρησης υποσχέσεων λόγω...βλάβης σε..μίζες αυτοκινήτων. Και δεν είναι να γελάει κανείς. Και δεν μπορεί να μείνει απαθής. Ακούσαμε και τι δεν ακούσαμε.Είδαμε και τι δεν είδαμε. Νταραβεριτζήδες, γραφικούς τηλεμαιντανούς, καραγκιοζαρίες, «γλάστρες», νταήδες και κρουνούς λεκτικής χυδαιότητας αποφοράς και ζόφου χαμαιτυπίου.

Και λοιπόν; Και εν τέλει; Ομως δεν είναι, δεν πρέπει να είναι αυτή η Ελλάδα. Δεν είναι αυτοί οι Ελληνες. Στον πολίτη, σ' εμένα και τα προβλήματά μου αναφέρθηκε κανείς; Σαν να μου έκαναν πλάκα. Οπως εδώ και τέσσερα χρόνια τώρα. Χοντρό το...δούλεμα.

Ο πατέρας μου, αλλά υποθέτω και οι περισσότεροι πατεράδες, ανάμεσα στα άλλα, ένα πράγμα έχουν πεί στον γιό τους: «Πρόσεξε παιδί μου που βάζεις την υπογραφή σου και ...κατι άλλο!». Αμφιβάλλει κανείς ότι η ψήφος είναι σαν την υπογραφή; Εψαξα, προσπάθησα –είναι αλήθεια-στις τελευταίες εκλογές να βρώ για εκπροσώπηση ανθρώπους φρέσκους, ανθρώπους σοβαρούς, με γνώσεις, εμπειρία διαχείρισης δύσκολων καταστάσεων, πολιτικούς με ιδέες και όραμα που μπορούν να κάνουν δουλειά, αξιοκρατικά να δικαιούνται να ηγηθούν της χώρας και -αλλοίμονο- αξιοκρατικά «εζυγίσθησαν, εμετρήθησαν, ευρέθησαν ...ελλειπείς» και μου προέκυψαν -ένα κάτι- σαν... Γουλιμήδες. Η αξιοπρέπεια και ο αυτοσεβασμός στο ναδίρ.

Μέχρι που φθάσαμε την τελευταία ημέρα στο ...ευγενικό πρελούδιο αντιπαράθεσης Τσίπρα-Καμμένου. Ομως ο κόσμος ξέρει και καταλαβαίνει από ...μελοδραματικά διαζύγια με...ποιήματα. Οπως καταλαβαίνει από... «παρδαλές» πλειοψηφίες «γυρολόγων», «προθύμων»... «νοικιασμένων», καθώς και από μακιαβελικούς χειρισμούς και σκηνοθεσίες. Αλλά κι'εσύ βρε Πάνο, να αποκαλέσεις με περίσσεια...αβρότητα τον Αλέξη, «πολιτικό εγκληματία» και «ψυχρό εκτελεστή» και να του πείτε, κατά πρόσωπο, ότι «δεν σέβεται αρχές και ιδέες»; Πολύ δεν πάει;

Ειλικρινά, αν είχα εφημερίδα, ύστερα και από την τελευταία..ευγενική λεκτική ανταλλαγή στη βουλή Τσίπρα-Καμμένου θα εβαζα τον τίτλο «ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΤΑ...ΤΕΣΣΕΡΑ...!, που τον αφιερώνω και στους δυό μεχρι τελευταία συνεταίρους (Sic!).Κατά τα άλλα ουδέν περίεργο. Αν αυτή δεν ήταν η τελευταια παράσταση υποκρισίας μεταξύ τους, τώρα αρχίζει το πανηγύρι.

Πάντως, φοβούμαι πως παρά το τέλος, είμαστε στην αρχή ενός διαζυγίου, βελούδινου η..ακάνθινου θα δείξει. Που υπεγράφη μα δεν τέλειωσε.Καλά τα λέει με τον τρόπο του ο Αρκάς: «Αυτός ο Φλεβάρης θα έχει πολύ-πάρα πολύ ενδιαφέρον.Από τη...μέση και κάτω!».

Ε ρε, τι έχουμε να δούμε ακόμα. 'Αμοιρη Ελλάδα!!!

ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΔΡΑΧΜΑΝΙ ΤΟΥ 1934

Γράφει ο **Παν. Γεωρ. Δημάκης**, Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Δήμου Αμφικλείας Ελατείας • Email: pgdimakis@gmail.com

Τήν εποχή τού Μεσοπολέμου, η Ελάτεια, έχει αποκτήσει μία μικροαστική τάξη, έναν μετασχηματισμό μάλλον, τής μικροκοινωνίας τών αγροτοποιμένων, πού ήταν ο κορμός της, με τα πλούσια περισσεύματα, τής παραγωγής, πού επέτρεπαν, τήν οικοδόμηση, λιθόκτιστων οικιών, με προσκτίσματα και αψιδωτές θύρες, πού επέτρεπαν τήν είσοδο αμαξών και έδιναν, με τα λιθόκτιστα υψηλά τοιχία, φρουριακή αίσθηση ασφαλείας.

Αυτοί πλέον ήσαν οι " νοικοκυραίοι " και ακολουθούσε ο χορός, τών μεταπρατών, εμπόρων, δημοσίων υπαλλήλων, τεχνιτών, τών απαραίτητων τοκογλύφων και το απαραίτητο λούμπεν προλεταριάτο εργατικών, πού οι συνθήκες, οι ικανότητες και οι ευκαιρίες, δέσμευαν σε αναμονή και εγκαρτέρηση.

Σε γενικές γραμμές, αυτή ήταν μία γενική εικόνα, αντιπροσωπευτική μίας μικροκοινωνίας, με βραδεία, αλλά και σταθερή μετάλλαξη, πού επάλλετο από δημιουργικό σφρίγος και ζωή.

Όμως υπήρχαν και οι οπτικές εικόνες, πού έφτασαν μεχρι τις ημέρες μας, με τις φωτογραφημένες κοινωνικές εκδηλώσεις, όπως αυτός ο Γάμος τού 1935, από δύο έγκριτες οικογένειες τής Ελάτειας, τών τέκνων, τού δικολάβου Χριστόδουλου Λ. Δημακίδη και τού πανδοχέα Λεωνίδου Παπανικολάου. Φώτο 1 - 2- 3. Εδώ είναι σαφείς, οι ενδυματολογικές διαφορές, τών γενεών, πού πιστοποιούν, τούς τελευταίους πιστούς, τής εθνικής ενδυμασίας.

Δείτε το κράτημα τής Νύφης, εκατέρωθεν, από τον πατέρα και τον νονό, πρόκειται για αλλαγή τών παλαιών κωδίκων, πού καθόριζαν τήν τελετή. Αυτή ήταν μία γαμήλια τελετή, ένας γάμος, νοικοκυραίων, πού προσχωρούν στήν τρέχουσα, τής εποχής τελετή....καθ' ένας με τον τρόπο του.

* Υστερόγραφον. Ποτέ δεν τελειώνουν οι οι συμπληρώσεις, τα παρ οράματα, οι αβλεψίες και τα αναπόφευκτα λάθη. Νεώτερες πληροφορίες πάντα χρήσιμες, από τον διακεκριμένο συμπατριώτη μας και φίλτατο στρατηγό Σωκράτη Κων. Κορδαλή, έρχονται, να προστεθούν στήν ιεροτελεστία τού Γάμου αυτού, πού αποτέλεσε και κοινωνικό γεγονός, τα χρόνια εκείνα.

Το παιδάριο λοιπόν τής Φώτο, είναι ο μικρός Σωκράτης, ανιψιός τού Γαμπρού, τού οποίου η μητέρα Γαρέφω, ήταν αδελφή. Ιερείς οι μακαριστοί Ππ.Παν. Μαγγανάς και Ππ.Ηλίας Δημητρακόπουλος.

Οι ψάλτες στόν Άη Δημήτρη, τότε, ήσαν ο Λουκάς Τσολάκος, πού έψαλλε από μνήμης, οι Καψουραίοι, Γεώργιος και, ο Νικόλαος, ώς κανοναρχών, όστις συνήθως έλεγε και τον Απόστολον και ο οδοντίατρος Δημ. Κεχράς. Δεξιοί ψάλτες ο Κυρ Αλέκος Ζωγράφος, ώς πρώτος, ο Κυρ Γιάννης Κεχράς και ο γηραιός φουστανελλοφόρος Κυρ Θανάσης Χαραλάμπους, λεγόμενος και " Τσαρ'χάς " εκ τού επαγγέλματός του. Ο μόνος γνώστης τής Βυζαντινής Ψαλτικής τής περιοχής, ήταν ο Κυρ Αλέκος Ζωγράφος...πού άρχιζε πάντα χειροσείων και ψάλλων το Πολυχρόνιον και το Δοξαστικόν...πα- βου-γα-δη... πολυχρόνιον..

Φώτο 1 Πλατεία Αγίου Δημητρίου Ελατείας. Ενδεικτική, ποζάτη φωτογραφία, τής εποχής 1935, στήν χωμάτινη πλατεία, όπου ετελούντο συνήθως οι Γάμοι, με τον υπερήφανο φουστανελλοφόρο πατέρα τής Νύφης, τήν νύφη Ασπασία με το τρέχον νυφικό τής εποχής, τον κουμπάρο από το Δαδί, με γραβάτα και καπέλο...τήν εικόναριαυες συμπληρώνει ο ένας είναι πιτσιρίκος, πού τρυπώνει στο πλάι. Μπορεί να γραφεί αρχοντοχωριάτες ; όχι βέβαια...απλά ο καθ' ένας είναι στήν εποχή του...ευτυχής !

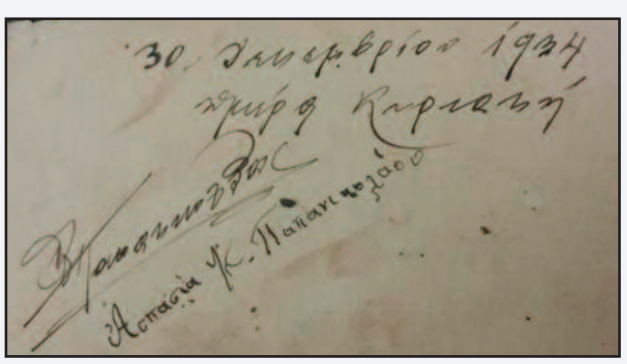
Έξω στήν Πλατεία, ανέμεναν με αδημονία, όλοι σχεδόν οι κάτοικοι, να αρχίσει τον κύκλιο ιερό, τελετουργικό, γαμήλιο χορό, τον Λειβανατεικο, να σύρει, πρώτος ο κουμπάρος μετά ο γαμπρός και η Νύφη, συγγενείς και φίλοι και γείτονες και συμπατριώτες, να ρίχνουν στά " όργανα " φιλοδωρήματα.

Έπρεπε να εξαντληθεί η ατέλειωτη συγγενική σειρά στο χορό, κατά το αυστηρό τοπικό πρωτόκολλο, για να αποχωρήσουν, στο σπίτι τής Νύφης, όπου θα συνεχιζόταν ο χορός, το τραγούδι, η οινοποσία, μέχρι τελικής πτώσεως.

Τήν Μουσική ομάδα αποτελούσαν οι αδελφοί Καψούρα, ο Διαμαντής Γκοργκόλης με το βιολί, ο Θανάσης και Γεώργιος Μπαστουνης, με καλεσμένο τον περίφημο Καραγιάννη με το κλαρίνο...ένα αφήγημα σύντομο είναι τό παρόν, πού δεν είναι και περιττό ίσως, για όσους αυτή, η επιστροφή στα προγονικά οικεία γεγονότα, πού η αναφορά τους, δοξάζει και τιμά, τούς κεκοιμημένους συμπατριώτες μας..

Φώτο 2. Ο Κων/νος Λεωνίδου Παπανικολάου, σε φωτογραφία εποχής, Διευθυντής Εφορίας Καπνού, από τα δραστήρια μέλη του Ομίλου Σπουδαστών Ελάτειας και του Συλλόγου Φιλοδένδρων, απεικονίζεται με ψαθάκι σε πολλές ομαδικές φωτό, αλλά η ταύτιση του προσώπου είναι δυσχερής.

Φωτο 3. Στο πίσω μέρος της φωτό 2 περιχαρής η νύφη γράφει το νέο της επώνυμο Ασπασία Κ. Παπανικολάου. 30 Δεκεμβρίου 1934.